

ŐSZ

Tevékenységi tervek

Tervezett projektek a tevékenységekbe integrált tanuláshoz

A projekt címe: „Óvodanyitogató”

A projekt megvalósulásának tervezett ideje: 2023.09.01.-2023.09.15.

A projekt tervezett indító élménye: Beszélgetőkör a nyári élményekről, ismerkedést és visszaszokást segítő játékok

A projekt várható lezáró élménye: Kirándulás a közeli erdőbe, Ősz Anyó megkeresése, vajon látjuk-e a nyomait?

A projekt megvalósítása során kiemelt céljaink és feladataink:

Célunk, hogy az új gyermekek mielőbb „otthon” érezzék magukat közösségünkben, illetve, hogy a régi óvodásaink mielőbb „felvegyék” a már ismert szokás-, és szabályrendszert, megismerkedjenek egymással, illetve az új óvodapedagógussal.

Célunk továbbá egy vidám, közvetlen, kiegyensúlyozott légkör megteremtése és a gyermekekkel újra megtapasztaltatni, hogy óvodába járni jó!

Az eddig tanultak ismétlése a teljesség igénye nélkül, a teljes repertoárból válogatva.

A projekt során kiemelten fejleszthető képességek: Szociális képességek fejlesztése (pl. együttműködés, beilleszkedni tudás képessége, szabálykövetés, tolerancia,

segítőkézség), csoportkohézió kialakítása, ritmus (versek és dalok, mondókák által), térbeli ábrázolás (gyurma, Lego...), képzelet, rövidtávú és hosszútávú emlékezet, szókincsbővítés, testkép, térbeli és időbeli tájékozódás, közösségépítés, szűkebb-tágabb környezethez való viszonyulás...

Munka jellegű tevékenységek	• önellátás, önkiszolgálás, önálló öltözködés • mosdó helyes használata • segítség tekintetében: -kérés, -elfogadás, -nyújtás, megtapasztalása/megtapasztaltatása • csoport rendjének fenntartása, pakolás • tevékenységekhez szükséges átrendezésekben való részvétel • pihenéskor az ágyak szét-, és összerendezése • ágyneműk önálló fel-, és lehúzása • naposi feladatok bevezetése	
Játék Játék feltételeinek biztosítása • ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez • kiegészítő eszközök készítése	• szabad levegőn tartózkodás és játék - időjárás függvényében - a lehetőségekhez mérten kiemelt fontosságú a bizonytalan járványhelyzetet figyelembe véve • szabad játék feltételeinek, zavartalanságának biztosítása • a gyermekek önálló ötleteinek segítése, kreativitásuk támogatása, az adódó helyzetek maximális kihasználása • az „unatkozó”, illetve az „elhúzódó” gyermekek játékba segítése • az „agresszív” és/vagy „romboló” tevékenységek mellőzése, a viselkedés/magatartás helyes irányba fordítása a játék sokszínűségét felhasználva, s egyúttal más alternatívák felajánlása, melyből a gyermek választhat • a gyermekek (különös tekintettel az új gyermekekre) játszó-csoportokba segítése	

	• szerepjátékok (helye és helytelen cselekedetek, problémamegoldás) • Melyik a magasabb? - versenyjáték. Adott időre torony építése szokatlan elemekből (kavics, parafa, ceruza, dobozok, alma...) Az épített tornyokat összehasonlítjuk, összemérjük. • Ismerkedést segítő játékok: - Jó napot kívánok! (nyújtott kézzel köszönünk/bemutatkozunk egymásnak hangosan-halkan, egymásnak pillangót küldünk, amit el is fogadunk egymástól) - Zsipp-zsupp játék (székeken „zsipp” jobbra ülnek egyfelé, „zsupp” balra.. ezeket az irányokat variáljuk, „zsipp-zsupp”-ra összevissza, bárhova ülhetnek) - Vonatozunk a Balatonra (Ki, hova utazott? Vonatra szállunk, majd odaérve felfújjuk a matracot, ráfekszünk, úszunk, tovább utazva új vasutat választunk...) - Mi változott az óvodában és a csoportban?

Külső világ tevékeny megismerése • Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek • matematikai tapasztalatok,	• Óvoda udvarán az időjárás megfigyeltetése, évszakok jellemzői • Beszélgetőkörben a nyári élmények felelevenítése. Körbejárjuk az óvodát, megbeszéljük, mi változott. Megismerkedünk az új gyermekekkel és az új óvónénivel • Hány csoport van az óvodában? Hányan vagyunk a csoportban, mennyi fiú, mennyi lány? Hány új gyermek érkezett hozzánk? Mennyi hinta van az udvaron?... (matematikai tapasztalatok- számlálás, relációk, halmazok képzése)

matematikai játékok	• Mire gondolok? (Barchoba a csoportban található tárgyakkal való ismerkedésre) • Vándor-játék (Körben ülnek és különböző dolgok vándorolnak körbe. Vándor puszi, vándor simi (simogatás), vándor pisze (piszázás), de lehet akár ritmus is, ami körbejár. Lehet szó, vagy, illetve mély hangon ejtve, lassan, vagy gyorsan mondva, esetleg ezekből átmenetet képezve. De vándorolhat a csak a képzeletünkbe a tenyerünkben lévő puha kismadár, csúszós béka, tüskés sün)	
Verselés, mesélés • anyanyelvi játékok • beszélgető kör • drámajátékok	• Beszélgetőkör a gyermekek élményeiről, családi történésekről, a csoportban történt kiemelt fontosságú eseményekről, közben ismerkedés az Érzelmese kártyákkal • Az előző tanévben tanult versek, mondókák ismétlése a teljesség igénye nélkül • Játékok: - Hangzó mese (Olyan mesét mond az óvónő, amelyben bő lehetőség nyílik hangok utánzására. A mese közben a gyermekek a megfelelő helyen saját hangutánzataikkal illusztrálják a mesét. Minél többször játszunk hangzó mesét, annál több hangforrást találnak ki a gyermekek.) - Mesék befejezése (Kevésbé ismert, rövid mesét mond az óvónő a befejezés nélkül. A gyermekeknek kell kitalálniuk a történetek végét. Fejlődik a képzelet, a kommunikációs készség) • Mesék¹ - A három kismalac (népmese) - Fésűs Éva: A kismókus fél diója - Csukás István: Sün Balázs - Vlagyimir Szutyjev: A gomba alatt - Móra Ferenc: A nagyhatalmú sündisznócska • Versek² - Juhász Magda: Óvodai mocorgó - Kovács Barbara: Levél a szélben	

**Rajzolás,
festés,
mintázás,
kézimunka**

- Szabad alkotások a nyári élményekről különféle technikákkal

- Gyurmázás
- Dekoráció a természetben (falevél, kavics, kagyló, termés...)

(Kép: Babafalva.hu)

- Origami (csónak, repülő, béka, rák, madár...)

**Mozgás
a mindennapos
testmozgás
játékai, feladatai**

- Játékos, mindennapos testmozgás - kis-, és nagymozgások, térirányok kiemelt gyakoroltatásával
- nagymozgás a szabadban (udvari eszközök használatával)
  - talicskázás
  - fogócskázás
  - foci
  - függeszkedés
  - egyensúlyozás
- finommotorika és szem-kéz koordináció az alkotó,- és ügyességi játékok során
- nagymozgások a kirándulás során és az állóképesség növelése

- **Játékok:**

- szoborjáték
- mozgásos játék színes medve képek használatával (Egy-egy színre bizonyos mozdulatok végzése. Sorozattá bővíthető. Lehetőségek matematikai játékokra is: csoportosítás őszi színekre, több-kevesebb-ugyanannyi...stb)

**Ének, zene,
énekes játék,
gyermektánc**

- Új pakolás dalt választottunk: Rendrakó dal
- Én elmentem a vásárba
- Ennek a kislánynak (körjáték)
- Mondóka: (halkabb-hangosabb, gyorsabb-lassabb)
  - Egy, kettő, három, négy
Te kis cipő, hová mégy?
Kip-kop-kopogok, óvodába indulok
  - Kukurikú, jó reggelt!
Szól a kakas, ha felkelt.
Ti is gyorsan keljetek,
Óvodába menjetek!
- Zenehallgatás:
Kaláka Együttes: A cinege cipője
(<https://www.youtube.com/watch?v=8SRADZAaGlw>)

MELLÉKLET:

I. Mesék

A három kismalac

Volt egyszer három kismalac. Amikor megnőttek, a mamájuk elküldte őket, hogy építsenek maguknak külön házikót. A három kismalac nagy vígan dalolva útnak indult. Egyszer csak találkoztak egy emberrel, aki zsúpszalmát cipelt.

Az első kismalac megszólította: - Szalmás bácsi, add nekem a szalmádat, hadd építsek belőle házikót!

Az embernek megtetszett a kismalac, nekiadta a zsúpszalmát, de még segített is fölépíteni a házikót. Annak a házikónak elől is volt ajtaja, meg hátul is. Most már csak két kismalac ballagott tovább. Egyszer csak találkoztak egy emberrel, aki deszkát cipelt.

A második kismalac megszólította: - Deszkás bácsi, add nekem a deszkádat, hadd építsek belőle házikót!

Az embernek megtetszett a kismalac, neki adta a deszkát, még segített is fölépíteni a házikót. Annak a házikónak elől is volt ajtaja, meg hátul is. Most már csak a harmadik kismalac ballagott tovább. Hamarosan találkozott egy emberrel, az meg téglát cipelt.

- Téglás bácsi, add nekem a tégládat, hadd építsek belőle házikót!

Az embernek megtetszett a kismalac, nekiadta a téglát, még segített is fölépíteni a házikót.

A három kismalac boldogan élt a három házikóban. De egyszer csak arra tévedt a lompos farkas. Egyenest a szalmaházikó elé állt, és csúnyán kiabált: - Gyere ki, te kismalac, hadd kapjalak be! Ha nem jössz ki, elfújom a házikódat!

Reszketett a kismalac, de azért hetykén kiáltotta a farkasnak:

- Lompos farkas, fekete! Engem ugyan nem kapsz be!

A farkas elfújta a házikót, de mire elfújta, a kismalac a hátsó ajtón át elmenekült a deszkaházikóban lakó testvéréhez. A farkas hamarosan a deszkaházikó elé ért.

- Gyere ki, te kismalac, hadd kapjalak be! Ha nem jössz ki, elfújom a házikódat!

- Lompos farkas, fekete, engem ugyan nem kapsz be!- kiabált hetykén a második kismalac, és a testvérével együtt elmenekült a hátsó ajtón a téglaházikóba.

A farkas hamarosan odaért, és csúnyán kiabált:

- Gyere ki, te kismalac, hadd kapjalak be! Ha nem jössz ki, elfújom a házikódat!

- Lompos farkas, fekete, engem ugyan nem kapsz be! - kiáltotta hetykén a harmadik kismalac, és nyugodtan leült a testvérei mellé.

A farkas ezt már nem tudta elfűjni, fölászott a házikó tetejére, s a kéményen át beugrott a szobába. Csakhogy a tűzhelyen hatalmas fazékban lobogott, forrt a víz, és a mérges, lompos farkas a kéményből egyenesen a forróvizű fazékba pottyant. A kismalacok meg gyorsan egy nehéz vasfedőt tettek a fazékra, aztán egymásba kapaszkodva táncoltak és énekeltek:

- Lompos farkas, fekete, minket ugyan nem kapsz be!

A három kismalac azóta is boldogan él, vasárnaponként meglátogatják egymást, és olyankor jókat nevetnek a pórul járt farkason.

Fésűs Éva: A kismókus fél diója

Egyszer egy kismókus talált egy fél diót. Az erdőszélén kistestvéreivel játszott éppen, de a testvérke semmit sem tudott az egésztől. A fél dió ott pihent a fűben, és Mókus Péter, mihelyt észrevette, egy szót sem szólt, csak zsebre tette. Azt gondolta, hogy olyan icipici az a fél diócska, hogy ha még megosztja, alig marad egy falatnyi belőle.

A testvérke úgyis elfutott előre, mert pillét kergetett és vidáman kiáltott neki:

- Gyere már, Peti! Nézd csak, a szárnya milyen szép, sárga! És mennyi áfonyalevél van itt! ... Gyere no, adok valamit!

Gombát is szedett. Mosolyogva hozta, hogy jószívvel megossza. Mókus Péter mélyen a földre nézett, úgy nem szerette ezt az egészet! Csak nyelt, csak nyelt nagyot. Prémis kis zsebében szorongatta a diófalatot. Majd később, egy óvatlan pillanatban, ha a testvérke nem néz hátra, megeszegeti uzsonnára.

A nap ragyogott, térdig virágban jártak, száz roskadó mogyoróbokrot láttak, de a mókus csak a diót vigyázta. Ha rágondolt, összefutott a nyála! ...

Megizzadt a bezárt mókustenyérke; a fél dió égette, mint a láng! Sehol egy zugot nem talált, ahol nyugodtan bekaphatta volna, mert folyton ott ugrált a kistestvére. Ezért a drága kincset mélyebbre süllyesztette a zsebébe.

Hát, amint mendegéltek, a fodros patakon ringott egy nyírfakéreg. Mókusnak pompás csónak! Testvére hívta:

- Gyere, szállj be, Péter!

Ő meg csak duzzogott, állt zsebre dugott kézzel:

- Most nem, majd holnap!

Hogyne, hogy elveszítse közben a fél diót, vagy beejtse a vízbe, és valaki meglássa!

Beljebb az erdőben, egy szép tisztáson víg mókusok másztak egy farakásra. Tizenöt szemfüles gyerek! ... A diót elővenni megint nem lehetett, mert biztosan kértek volna belőle.

Hát fogta, bundácskájába szinte begombolta, és odaszorította a szívéhez. Oly drága volt kicsiny gerezdje, hisz ő szerezte!

A többi mókus hintázott vidáman, leugráltak az ágat eleresztve. A testvérkéje is közéjük állt, csak Péter gubbasztott magában. Dacosan leste, mikor tudná a fél diót megenni.

Kérdezték: - Mi bajod?

- Ö .. ö .. ö .. semmi, semmi! - felelte búsan, és elszorult a torka. A fél diócskát most a legmélyebb zsebébe tolta. Majd később eszi meg. Azért sem ad belőle senkinek! ...

... Mire megnyúlt a sok-sok árnyék, elfáradtak a mókusok, és véget ért a játék. Megint odajött a testvérke. Orrocskáját szelíden a füléhez dugta, úgy súgta:

- Anyuka vár! Ideje hazamenni az odúba! Kérte is, hogy vezesse, de Peti rámondult:

- Csak siess te szaporán előre, mert utolér az este!

Ő maga hátul baktatott, zsebét kotorta, s kivette gyorsan a kis diófalatot. Félig kivájta már a mohó, kicsi körme, amikor fentről a bagoly belemordult a csöndbe:

- Huhúú! Siessetek, mert indulok vadászni, ha sötétségbe borul a hegyoldal!

Péter megint megállt a fél dióval, és hamar visszadugta rejtekébe, nehogy meglássa a testvére.

Amikor hazaértek, a nagy fa alatt Péter körülnézett. A kistestvért a fára megint előreküldte, ő meg lopva leült a fűbe, hogy most! ... no most! ... a féltett fél diócskát megeszi végre! ... Ó, úgy belesimult a tenyerébe, oly illatos volt, húsos és fehér! Nem adta volna oda semmiért!

Jobb így, hogy még anyu sem látja, mert ő kettévágná menten, hisz' őket mindig egyformán szereti. De akkor mi marad neki? Ilyen picit minek felelzen?

- Így nagyszerű! Bekaplak, fél diócska!

Fogta ... ám ebben a percben, a szemközti bokorban valami rezzent! Talán a nyest maga? Az leskel itt, ha közeleg az éjszaka!

A fél diócska nagyot koppant. Ki tudja, hová pottyant! S uccu neki! Kúszott az irigy Mókus Péter, míg oda nem ért fel, hol nyitva várta már az odúajtó.

A bokorból meg kinézett egy szajkó, szemtelenül, lármásan és vidáman:

- Ej, éppen egy ilyen ízes, húsos, fehér kis fél dióra vágytam!

Felkapta cserfes csőre, s boldogan tűnt el vele az erdőben!

Odafent Péter nagy könnyet törölt szét a tenyerével, pedig mindenki mosolyogva várta, kedves, otthoni arcok. Anyu se látta, apu se látta a csúf kudarcot. És mikor bebújtak a mohaágyba a kedves kistestvérrel, az halkán odasúgta:

- De soká jöttél, Péter! Pedig van számodra egy nagy meglepetésem!

- Ugyan mi?

- Ma a réten egy fél diót találtam. Tudtam, hogy szereted. Nézd, elhoztam neked!
A jó kis testvér így beszélt, és képzeljétek! Odaadta a szép dió ... másik felét!

Szerencse, hogy a szentjánosbogár lámpása már kihunyt, mert Mókus Péter fülig elpirult, hogy lám, a másik, a kistestvér, aki alig ér neki válláig, s akit ő becsapott, úgy szereti, hogy odaadná az egész falatot!

Úgy szégyellte magát! ... nem kért, csak egy parányi harapást, és a fejét lehorgasztotta.
Gyomrának a kevés is jólesett, kis szívét mégis egész éjjel nyomta a fél diócska ...

Csukás István: Sün Balázs

Erdőszélen, erdőszéli

tölgy tövében volt egy ház.

Abban lakott hét süntestvér:

Sün Aladár,

Sün Piroska,

Sün Adorján,

Sün Dorottya,

Sün Demeter,

Sün Tihamér

s a legkisebb:

Sün Balázs.

Hogyha jól bevacsoráztak

Szűk lett nekik az a ház,

S előfordult ilyenkor,

Hogy kívül rekedt Sün Balázs.

Furakodott, nyomakodott

Morgott, perelt dühöngve

Semmit se ért, mit tehetett,
Lefeküdt a küszöbre.
Telt az idő, múlt az idő
Éjre éj és napra nap
Egyre többször fordult elő,
hogyan a házból a legkisebb kimaradt.

"Ebből elég! Torkig vagyok!"

kiáltott fel Sün Balázs

"Sokan vagyunk,

s kicsi nekünk ez a ház"

"Éppen ezért én elmegyek

Szervusz néktek hat testvér

Sün Aladár,

Sün Piroska,

Sün Adorján,

Sün Dorottya,

Demeter és Tihamér!"

Miután így elbúcsúzott

Fogta magát, elindult

Lába nyomán

Porzott a vén gyalogút

Így baktatott, így poroszkált

Szomszéd tölgyig meg sem állt

Ottan aztán sürgött, forgott,

Árkot ásott, falat emelt,

Tetőt ácsolt, ajtót szegelt,

És mire a nap leszállt,

Épített egy kalyibát.
"Így ni! - mondta - most már
végre kényelmesen alhatok!

Nem tolnak ki
a küszöbre a nagyok!"
Falevélből ágyat vetett
Kényelmeset,
belé feküdt s hortyogott
hogyan csörögtek
s remegtek az ablakok

Éjfél tájban vihar támadt
Hajlítgatta a vén fákat
Fújt a szél nagy zajjal ám
S arra ébredt, hogy zörögnek
A kalyiba ajtaján

"Ki az? - szólt ki fogvacogva -
Ki kopogtat éjnek idején?"

"Mi vagyunk az - szóltak kintről

Mi vagyunk a hat testvér

Sün Aladár,

Sün Piroska,

Sün Adorján,

Sün Dorottya,

Demeter és Tihamér!"

"Elvitte a szél a házunk,

engedjél be,

ázunk-fázunk idekinn,

csurom víz a kabát rajtunk

és az ing"

"Jól van, jól van

- szólt Sün Balázs -

Jövök már"

S fordult a kulcs, nyílt a zár.

Betódultak mind a hatan

Tele lett a kalyiba

Kérdezte is Sün Tihamér:

"Mondd csak testvér,

nincs csak ez az egy szoba?"

Lefeküdtek, elaludtak

S arra ébredt Sün Balázs:

Újra kicsi lett a ház!

Mert az éjjel ide-oda lökődve

Kiszorult a küszöbre.

"Ejnye! - mondta fej vakarva -

Mit tehetnék? Megnövök.

S akkor talán nem lesz ágyam,

Nem lesz párnám a küszöb!"

Szutyev: A gomba alatt

A Hangyát egyszer utolérte egy nagy eső. Hova bújjék előle,
Egy apró kis gombát látott meg a Hangya a tisztáson, odaszaladt. és elbújt a gomba
kalapja alá. Üldögélt a gomba tövében, várja, hogy elálljon az eső. Ámde az eső egyre
jobban zuhogott.

Egy agyonázott Pillangó vánszorgott a gombához

- Hangyácska, Hangyácska engedj ide engem is a gomba alá! Úgy eláztam, nem tudok
repülni!

- Már hogyan is engedhetnék - kérdezte a Hangya -, hiszen magam is csak éppen hogy elférek alatta?!

- Sebaj! Kis helyen is elférnek, akik szeretik egymást.

Erre aztán a Hangya beeresztette a Pillangót a gomba alá. Az eső meg egyre csak zuhogott.

futva jön Egérke.

- Engedjete a gomba alá engem is! Patakokban folyik a víz rajtam!

- Ugyan hogyan engedhetnék ide? Nincs itt már szabad hely.

- Húzzátok magatokat összebb egy kicsit!

Összebb húzták magukat, és beengedték az Egérkét a gomba alá. Az eső zuhogott, sehogy sem akarta abbahagyni.

Arra ugrándozott a Veréb, és így sírt-rítt:

Megázott a tollacskám, megfáradt a szárnyacskám! Engedjete be engem is a gomba alá megszáradni, megpihenni, az eső végét kívárni!

- Nincs már több hely!

- Húzódjatok összebb, nagyon kérlek benneteket!

- Na jól van.

Összebb húzódtak - jutott hely a Verébnek is.

Ekkor a nyúl ugrott ki a tisztásra és meglátta a gombát

- Bújtassatok el! - kiáltozta. - Mentsetek meg! Üldöz a Róka!

- Sajnálom a Nyulat - szólt a Hangya. - Tudjátok mit? Húzódkodjunk összebb!

Alighogy a Nyulat elrejtették, odaért a Róka is.

- Nem láttátok a Nyulat? - kérdezte

- Nem láttuk bizony!

Közelebb lopakodott a Róka, és szaglászni kezdett.

- Nem itt bújt el?

- Ugyan, hogy bújt volna ide?

Megcsóválta a farkát a Róka, és elment.

Közben az eső is elállt, a nap is kisütött. Előbújtak a gomba alól mindahányan, és örvendeztek.

A Hangya elgondolkodott, és azt mondta:

- Hát ez hogyan történhetett? Először még nekem is alig volt helyem a gomba alatt, a végén mind az öten elfértünk!

- Brehehehe! Brehehehe! - heherészett valaki.

Mindannyian odanézték: a gomba kalapján a Béka ült, és jóízűen nevetett:

- Ó, ti okosok! Hiszen a gomba...

A mondatot abbahagyta, őket pedig otthagya.

Mindannyian a gombára néztek és nyomban kitalálták, hogyan történhetett az, hogy előbb egynek is alig akadt helye a gomba alatt, a végén mégis mind az öten elfértek.

Móra Ferenc: A nagyhatalmú sündisznócska

Kerek erdő közepében, jegenyefa tetejében vidoran munkálkodott a pirossapkás Harkály mester. Kis baltácskájával sorra megkopogtatta a hernyóházacskák ajtaját:

- Gyertek ki egy kicsit a friss levegőre, hernyócskák. Fogadom, vissza sem mentek többet, ha egyszer az orrocskátokat kidugjátok.

S amilyen jóakarójuk Harkály mester a hernyócskáknak, még most is költögetné őket, ha föl nem dörög hozzá valaki a fa tövéből:

- Hallod-e, te erdei ács, ki az úr az erdőben?

Harkály mester máskor erre a kérdésre mindig leugrott a legalsó ágra, szárnya alá dugta a piros sapkáját, s azt felelte alázatosan: - Tányértalpú, lomposfarkú, tipe-topa Mackó!

Most azonban meg se billentette a sapkát. Csak úgy félvállról vetette oda a fahegyről.

- Hogy ki az úr az erdőben? Hát a nagyhatalmú Sündisznócska.

Mackó úr akkorát ütött a fára tányértalpával, hogy a hernyócskák egyszerre begubódtak ijedtükben.

- Darázdárda, méhszurony! Kitől hallottad ezt az újságot?

- Magától a nagyhatalmú Sündisznócskától - hunyorgott le az erdei ácsmester a bozontos fejű nagy úrra.

De akkorát horkantott az haragjában, hogy Harkály mester leejtette ijedtében a kis baltáját. Nem is találta meg azóta se, ezért keresi máig is nagy panaszkodva:

- Hová lett, hová lett?

Mackó úr pedig dúlva-fúlva vágott neki az erdőnek, törve-zúzva a bokrokat, amik eléje kerültek. S a bokrok azt recsegték, a szellő azt dudorászta, még a saját tipe-topa lépései is azt csoszogták a harmatos fűben: Nagy-ha-tal-mú Sün-disz-nócska.

- No, majd kipróbáljuk a hatalmát annak a híres Sündisznócskának - morogta Mackó úr s egyenesen annak a tölgyfának tartott, amelyiknek a tövében Sündisznócska nyaralni szokott. Éppen a küszöbön sütkérezett az ártatlan s egy boglárka virágot tartott a körmei között. Annak a tükréből

pedergette hegyesre a bajuszát friss nyírfabalzsammal. De ahogy Mackó urat meglátta, úgy elfogta a reszketés, hogy menten lekonyult a bajusza.

- Alázatos a szolga! - nyöszörögte ijedten s nagy zavarodottan Mackó urat kínálta meg nyírfabalzsammal.

- Parancsoljon, urambátyám, egy kis bajuszpedrőt.

No hiszen egyéb se kellett Mackó úrnak. Világéletében mindig azt szégyenlette legjobban, hogy neki még vénségére se nőtt ki a bajusza. Még a foga is csattogott, ahogy ráförmedt Sündisznócskára.

- Ohó, kis öcsém, a nagy hatalmadat mutogasd inkább! De sebesen ám, mert mindjárt befelé fordítom tuskéivel a bundádat.

Sündisznócska ravaszul hunyorított a ragyogó fekete szemével:

- Ami igaz, igaz! Én előlem mindenki elszalad ijedtében erdőn-mezőn.

- No, azt magam is szeretném látni - kacagott Mackó úr akkorát, hogy Sündisznócskának összeütődtek tőle a szuronyai.

- Állom a szavam - mosolygott Sündisznócska a bajusz alatt. - Mindenkit megszalajtok, akivel találkozunk. Ha nem hiszed, gyere utánam.

Azzal elkezdett gurulni Sündisznócska, mint a gombolyag, a sarkában nagy dírrrel-durral Mackó úr, recsegtetve a gallyakat, jobbra-balra.

- Fusson, akinek az élete kedves! - sikított Sündisznócska, ahogy a torkán kifért, s lett olyan futás az erdőben, hogy szem nem látta mását!

A sok erdei egér mind elhagyta ijedtében a csizmáját.

- Ez semmi - fújta nagyokat dühében Mackó úr -, azt a szarvast ijeszd meg, amelyik a patakban nézegeti magát.

- Fusson, akinek az élete kedves! - visított Sündisznócska, s a szarvas ijedten kapta föl a fejét a vízből s úgy eliramodott, mint a nyúl, ahogy Mackó urat meglátta.

- Ej, de derék fickó ez a Sündisznócska - mondogatta magában. - Ha ő föl nem riaszt, bizony csúffá tesz Mackó úr.

Mackó úr pedig csudálkozva csóválta meg a kócos üstökét:

- Ez már valami volt, Sündisznócska. De azért akkora hatalmad még sincs, hogy az erdőkerülőt meg tudnád ijeszteni. Az erdőkerülő pedig éppen szembe jött velük: Ordas mester, a farkas.

Úgy látszik, hiába kerülte az erdőt, mert úgy villogott a szeme az éhségtől, mint a parázs.

- Fusson, akinek az élete kedves! - fütttyentett Sündisznócska, s Ordas mester már kitátotta rá a száját, mikor Mackó urat megpillantotta. De el is szelelt onnan, mint a nap elől a köd.

- Ejnye, most megszabta volna Mackó úr a bundám, ha Sündisznócska nem figyelmeztet - gondolta magában. - No, de meg is hálálom neki. Nem eszem sündisznópecsenyét egy hétig. Mackó úr pedig úgy rázta a fejét bámulatában, mint szél a mákot.

- No, ilyet még álomban se értem - motyogta kelletlenül. - Hanem, ha csakugyan te vagy az úr az erdőben, ijeszd meg azt a pásztor, aki az erdőszélben legeltet.

Azzal Mackó úr kidugta az ormótlan nagy fejét a bokrok közül, Sündisznócska pedig olyat sikoltott, hogy majd beleszakadt a tüdejé: - Fusson, akinek az élete kedves!

No, de lett is foganatja, mert odatekintett a pásztor, s ahogy a Mackó úr fejét meglátta, úgy elszaladt, hogy még ma se állt meg.

Sündisznócska pedig büszkén tekintett hátra:

- No, urambátyám, hiszi-e már a nagy hatalmam?

Hát híre-hamva se volt már ott Mackó úrnak. Úgy elkullogott onnan, mint akit orron vertek. Megijedt a Sündisznócska nagy hatalmától és sohse kérdezte többet senkitől, ki az úr az erdőben.

Sündisznócska pedig azóta még kétszer olyan hegyesen pödri a bajuszát, mint azelőtt.

II. Versek

Juhász Magda: Óvodai mocorgó

Jár a lábam, jár a kezem,
és én ezt észre sem veszem.
Óvó néni olykor rám szól:
-Elég már a mocorgásból!

Aludni kell, vagy épp' enni,
de oly nehéz jónak lenni.
És a lábam, és a kezem
mindig külön jár az nekem.

Aludni kell. Tudom én is,
de a lábam rugdal mégis.
A kezem se szófogadó,
szamárfület mutogató.

Minden gyerek rajtam nevet,
csak az óvó néni szeret.
Meksúgtam a titkot néki:
-Jó vagyok én óvó néni,
csak a lábam és a kezem,
nem fogad szót soha nekem.

Kovács Barbara: Levél a szélben

Egy kis huncut szélgyerek,
falevelet kergetett.

Össze-vissza kavarta,
feldobálta magasra.

Rászórta a fejemre,
leráztam én nevetve.

Feldobáltam fel az égbe,
kapaszkodjon meg a szélbe.

